

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobkyně: **Ing. M. D.**, bytem V. N. 549, F.-M., proti žalované: **Střední zdravotnická škola a Vyšší odborná škola Brno**, se sídlem Merhautova 15, Brno, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhá, aby soud uložil žalované povinnost vydat rozhodnutí o ukončení studia podle § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

I. Podstata věci a shrnutí argumentace účastníků řízení

Žalovaná potvrzením ze dne 31. 10. 2014, č.j. ZdrŠ 10/2014/M/30, informovala žalobkyni o tom, že dne 28. 8. 2014 neuspěla při komisionální zkoušce z parodontologie cvičení a tím nesplnila podmínku stanovenou akreditovaným vzdělávacím programem v oboru Diplomovaná dentální hygienistka pro ukončení 3. ročníku, a dále o tom, že následujícím dnem, tj. ke dni 29. 8. 2014, přestala být žalobkyně studentkou školy.

Žalobkyně namítá, že o ukončení studia byla informována na vlastní žádost výše specifikovaným potvrzením. Ukončením studia podle žalobkyně dochází ke změně práv žalobkyně. Proto bylo nutné o ukončení studia vydat rozhodnutí podle § 67 odst. 1 správního řádu a doručit ho žalobkyni, což však žalovaná doposud neučinila.

Žalobkyně tak má za to, že žalovaná je nečinná, a proto navrhuje, aby soud žalované uložil povinnost vydat rozhodnutí o ukončení studia, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku. Na svém procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před soudem.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že v daném případě došlo k ukončení studia nikoli na základě rozhodnutí, ale na základě zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (dále jen „školský zákon“). Školský zákon představuje speciální právní úpravu, kterou je žalovaná vázána, přičemž žalovaná nemá pravomoc ve smyslu § 165 odst. 2 školského zákona rozhodnout o ukončení studia v případě, kdy student nevykoná s úspěchem komisionální zkoušku. Na takový případ dopadá analogicky § 68 odst. 3 školského zákona, neboť žádné právní ustanovení výslovně neřeší otázku, kdy přestává být student posledního ročníku vyšší odborné školy studentem školy, pokud se mu nepodaří úspěšně dokončit ročník.

Žalovaná navrhuje, aby soud žalobu zamítl, přičemž na svém procesním stanovisku setrvala po celou dobu řízení před soudem.

II. Posouzení věci

Soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti, které stanoví § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li

zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle § 80 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.

V případě žaloby na ochranu proti nečinnosti musí být tedy splněny obecné podmínky na straně účastníků řízení, tj. způsobilost být účastníkem řízení, procesní způsobilost, včasnost podání žaloby, a dále dle citovaného ustanovení musí být splněna povinnost bezvýsledného vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti jeho nečinnosti, a konečně povinnost tvrzení žalobkyně, že žalovaná nevydala rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, ačkoli jí to zákon ukládá. Žalobou proti nečinnosti správního orgánu se lze domáhat pouze vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Tvrzená nečinnost se týká žalované, která zaslala žalobkyni potvrzení o tom, že přestala být její studentkou, přičemž o tom, že žalobkyně studovala akreditovaný vzdělávací program v oboru Diplomovaná dentální hygienistka, není mezi účastníky řízení sporu; podmínku aktivní i pasivní legitimace tak má soud za splněnou.

Z listin soudu předložených vyplynulo, že žalovaná potvrzením ze dne 31. 10. 2014, č.j. ZdrŠ 10/2014/M/30, informovala žalobkyni o tom, že dne 28. 8. 2014 neuspěla při komisionální zkoušce z parodontologie cvičení a tím nesplnila podmínku stanovenou akreditovaným vzdělávacím programem v oboru Diplomovaná dentální hygienistka pro ukončení 3. ročníku, a dále o tom, že následujícím dnem, tj. 29. 8. 2014, přestala být žalobkyně studentkou školy. Dále žalobkyně zaslala dne 12. 1. 2015 Krajskému úřadu Jihomoravského kraje písemnost, označenou jako „stížnost na RNDr. Miladu Odstrčilovou, ředitelku SZŠ a VOŠ zdravotnické v Brně“. Součástí stížnosti je i pasáž, v níž žalobkyně uvedla, že „dalším pochybením RNDr. Odstrčilové je, že ukončila studium mé osobě v rozporu se školním řádem. Je zcela zřejmé, že ukončení mého studia bylo vědomým pochybením ředitelky školy...navíc v rozporu se správním řádem nevyhotovila ředitelka školy žádnou písemnost a dokonce o této skutečnosti neuznala za vhodné informovat moji osobu.“. Krajský úřad Jihomoravského kraje žalobkyni v přípisu ze dne 10. 2. 2015, č.j. JMK 4587/2015, sdělil, že přestala být studentkou přímo ze zákona ke dni 31. 8. 2014, a to analogicky podle § 68 odst. 3 školského zákona, přičemž o této skutečnosti se správní rozhodnutí nevydává.

Žaloba, která byla podána k poštovní přepravě dne 5. 8. 2015, tak byla podána do jednoho roku od okamžiku, kdy žalovaná vůči žalobkyni učinila poslední úkon, kterým je vydání potvrzení ze dne 31. 10. 2014, přičemž žalobkyně také vyčerpala prostředek na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s.ř.s., ve spojení s § 80 odst. 3 správního řádu, neboť podle obsahu tímto prostředkem byla

stížnost žalobkyně ze dne 12. 1. 2015, zasláná Krajskému úřadu Jihomoravského kraje.

Žaloba je tedy přípustná a byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Domáhá-li se pak žalobkyně vydání rozhodnutí o ukončení studia podle § 67 odst. 1 správního řádu, pak samotné posouzení, zda byla žalovaná povinna vydat rozhodnutí či nikoli, a následné posouzení, zda jde či nejde o nečinnost správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., je hmotněprávním posouzením věci, kterým je hodnocena důvodnost žaloby na ochranu proti nečinnosti.

Soud rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobkyně byla studentkou vyšší odborné školy. Na studium na vyšší odborné škole pak dopadá především zvláštní právní úprava, kterou je školský zákon, neboť upravuje předškolní, základní, střední, vyšší odborné a některé jiné vzdělávání ve školách a školských zařízeních, stanoví podmínky, za nichž se vzdělávání a výchova uskutečňuje, vymezuje práva a povinnosti fyzických a právnických osob při vzdělávání a stanoví působnost orgánů vykonávajících státní správu a samosprávu ve školství (§ 1 školského zákona).

Podle § 3 odst. 4 školského zákona se vyšší odborné vzdělávání v každém oboru vzdělání v jednotlivé vyšší odborné škole uskutečňuje podle vzdělávacího programu akreditovaného podle § 104 až 106 školského zákona.

Podle § 92 odst. 2 školského zákona se úspěšným ukončením příslušného akreditovaného vzdělávacího programu dosáhne stupně vyššího odborného vzdělání.

Podle § 99 odst. 1 školského zákona jsou studenti vždy hodnoceni za příslušné období. Předměty, popřípadě jiné ucelené části učiva, z nichž student koná zkoušku, a předměty, popřípadě jiné ucelené části učiva, z nichž je student hodnocen jiným způsobem, stanoví akreditovaný vzdělávací program. Zkoušky je možné opakovat dvakrát. V případě členění obsahu vzdělávání do jiných ucelených částí učiva než předmětů se vydává studentovi potvrzení o jejich absolvování.

Podle § 99 odst. 2 školského zákona postoupí do vyššího ročníku student, který úspěšně splnil podmínky stanovené akreditovaným vzdělávacím programem pro příslušný ročník.

Podle § 68 odst. 3 školského zákona žák, který po splnění povinné školní docházky nepostoupil do vyššího ročníku, přestává být žákem školy posledním dnem příslušného školního roku nebo po tomto dni dnem následujícím po dni, kdy nevykonal opravnou zkoušku nebo neprospěl při hodnocení v náhradním termínu, anebo dnem následujícím po dni nabytí právní moci rozhodnutí o nepovolení opakování ročníku.

V případě školského zákona se tedy jedná o speciální právní úpravu, kterou je nutné aplikovat na skutkový stav spočívající v nesplnění podmínky stanovené

akreditovaným vzdělávacím programem pro příslušný ročník, jako tomu bylo u žalobkyně, která nebyla úspěšná u komisionální zkoušky.

Studium na vyšší odborné škole je upraveno jednak v části VI. školského zákona (§ 92 až § 107), přičemž na otázky zde neupravené je nutno aplikovat zbývající ustanovení školského zákona, zejména týkající se středního stupně vzdělávání, která obsahují právní úpravu svým obsahem a účelem nejbližší. Jedná se o tzv. analogickou aplikaci právního pravidla, kdy na určitý skutkový stav, který by měl být právem nějakým způsobem upraven, avšak takováto úprava chybí, je použito pravidlo, které je svým obsahem (tedy povahou, účelem, podmínkami hypotézy a dispozice a jinými rozhodnými parametry) nejbližší právnímu pravidlu, jež má být analogií „vytvořeno“. Tímto pravidlem je podle soudu pravidlo obsažené ve výše citovaném § 68 odst. 3 školského zákona.

Soud se tak ztotožňuje se žalovanou, že nesložením komisionální zkoušky a tedy neukončením třetího ročníku vyšší odborné školy žalobkyně přestala být studentkou. Tato právní skutečnost přitom nastala ze zákona, o čemž žalovaná mohla žalobkyni vystavit pouze potvrzení. Rozhodnutím je nutno rozumět individuální správní akt, který zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje konkrétní práva, který je vydán ve formalizovaném řízení upraveném právními předpisy, správním orgánem v mezích jeho zákonem stanovené pravomoci. V nyní posuzované věci však nebyla školským zákonem dána pravomoc žalované „vedle ukončení studia nastalého ze zákona“ znovu individuálně vrchnostensky o ukončení studia žalobkyně rozhodnout. Tato pravomoc není zakotvena v § 165 odst. 2 školského zákona, který upravuje, ve kterých případech ředitel školy a školského zařízení rozhoduje o právech a povinnostech (příkladmo jde o rozhodování o zamítnutí žádosti o přestup, změnu oboru vzdělání, přerušení vzdělávání a opakování ročníku, o podmíněném vyloučení studenta ze školy nebo školského zařízení, o zamítnutí žádosti o uznání dosaženého vzdělání či o povolení a zrušení povolení individuálního vzdělávání). Jak bylo výše uvedeno, zákonodárce zvolil konstrukci, že po nesplnění podmínek vymezených v § 68 odst. 3 školského zákona dochází k ukončení studia přímo ze zákona.

Není tedy správná konstrukce žalobkyně, že až na základě individuálního správního aktu v podobě správního rozhodnutí podle § 67 odst. 1 správního řádu mohlo dojít k ukončení studia a ke změně statusu žalobkyně coby studenta. K tomu došlo nastoupením skutečností, s nimiž ukončení studia spojuje přímo školský zákon. Argumentace § 67 odst. 1 správního řádu je tak nepřipadná. V daném případě tak o této skutečnosti není škola oprávněna vydat správní rozhodnutí, jak žalobkyně navrhuje v petitu žaloby.

Nad rámec uvedeného soud poznamenává, že by bylo korektním postupem školy vůči žalobkyni, aby ji v dostatečné časové fázi před konáním komisionální zkoušky o důsledcích spojených s nevykonáním této zkoušky poučila.

Soud tak uzavírá, že v tom, že žalovaná nevydala individuální správní rozhodnutí o ukončení studia žalobkyně podle § 67 odst. 1 správního řádu, nelze spatřovat namítanou nezákonnou nečinnost, protože žalovaná tak podle školského zákona nebyla oprávněna rozhodnout.

Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu na ochranu před nečinností důvodnou, a proto ji podle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci nebyla úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů řízení by náleželo procesně úspěšné žalované. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti, proto jí náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. listopadu 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu